

Smilde, 10 juni 2013

Beste mensen,

Er was eens

Een jongen met een hele mooie droom. Zo mooi, dat die droom eigenlijk werkelijkheid zou moeten worden. Hij droomde dat kankerpatiënten geen gevoel van onmacht meer hebben en hun ziekte en daarmee hun leven weer in eigen hand hebben. Ook was er in zijn droom geen plaats voor dodelijke slachtoffers van deze zo mensonterende ziekte.....

Zo begonnen wij onze actie, of eigenlijk de actie van Lars Martens, 13 jaar en in het bezit van slecht werkende nieren en blaas. Wij, als zijn ouders, vinden dat de droom van Lars werkelijkheid moet worden en hebben dan ook met volle overtuiging zijn actie ondersteund. Want als een kind, die al genoeg heeft aan zijn eigen ziekte, toch nog plek over heeft om het leed van anderen in zich op te nemen, dan nemen we daar een hele grote pet voor af.

Afgelopen week was het zover. Zaterdagmorgen 1 juni, heel vroeg, zijn we met z'n allen (Erik, Toos, Lars, Tara, Cindy en Oma) afgereisd richting de Franse Alpen. De reis verliep voorspoedig, mede dankzij de bus die we ter beschikking hadden gekregen van Pouw Rent Assen. We hadden daar een geweldig appartement en een nog fantastischer uitzicht. De bergen binnen handbereik, wat dus ook al snel

resulteerde in een goede training. Nu kon Lars de begeleiding van de fysiotherapiepraktijk in actie omzetten. Op zondag en maandag werd er flink getraind door beide heren en oma, hebben we de startbewijzen opgehaald en alle andere details geregeld. De sfeer op de hele berg is voelbaar, er hangt emotie in de lucht, maar ook een gelaten vrolijkheid. Iedereen hier heeft zijn of haar eigen verhaal, maar we komen allemaal voor één doel: Hopen op zoveel geld dat er goed onderzoek gedaan kan worden naar het stoppen van dodelijke slachtoffers van Kanker en te zorgen dat Kankerpatiënten een beter leven, zonder angst, krijgen!

Allemaal willen ze de pijn voelen, door de ongelooflijke lange, steile en bochtige weg op te fietsen. Doorzetten is het enige wat telt, opgeven is geen optie!

Dinsdag was 'the day before', dan moet je natuurlijk niet te veel doen. We hebben nog een kaarsje gezet voor alle slachtoffers. Die van ons is voor de woensdag in bocht 13 gezet. Deze bocht past helemaal bij Lars. Voor de rest was het die dag lekker rustig genieten van het mooie uitzicht en het mooie weer. Tja, en dan kom je al heel snel op woensdag: DE DAG! Vroeg opstaan, want om 8.00 uur wilden we op pad. Erik

heeft Tara, Cindy en mij in Huez er uit gezet, zodat we met de lift omhoog konden voor de finish. Samen met een extra passagier (ja, je helpt elkaar allemaal een handje) reed de rest door naar de startplek, waar het om 10.00 uur zou beginnen. Vanuit de lift zagen wij dat er al behoorlijk veel publiek langs de weg (in de bochten) zat. En boven gekomen was het bij de finish ook al een drukte van belang. Er was zoveel te zien en te horen dat het al gauw 11.30 uur was. Nu moesten we gaan

opletten, want wie weet kwamen Lars en Erik er zo aan. Ons wachten werd om 11.49 uur beloond. Lachend en zeer ontspannend kwamen beide heren aangefietst. Natuurlijk had ik weer eens ruzie met ons fototoestel, zodat ik alleen de achterkant er maar op kreeg. Maar niet getreurd, zo snel als ik kon rende ik naar de plek toe waar ze gestopt waren en zette ze alsnog op de foto. Ze waren beneden om 10.06 uur gestart, dus de eerste klim was gedaan in één

uur en drieënveertig minuten. Helemaal geweldig!

Vrijwel direct gaf Lars aan dat hij nog een keer wilde. Ze zouden samen met de saamhorigheidsklim om 15.30 uur nog een keer naar boven gaan. Dus eerst maar katheteriseren, eten en drinken en o ja, ook nog RTV Drenthe te woord staan. Die wilden namelijk graag weten hoe het met Lars ging. Lars had het op dat moment erg zwaar, hij was koud, terwijl het schitterend weer was en voelde zich niet erg happy. Maar dit gevoel weerhield hem er niet van om weer te willen fietsen. Na nog een keer katheteriseren gingen ze weer naar beneden. Dit moest echter wel met een omweg, daar Lars nog geen achttien jaar is en nog niet mocht afdalen. Eerst moesten ze naar de lift fietsen, dan de lift naar boven nemen, vervolgens overstappen in de lift naar een dorpje aan de andere kant van de berg, genaamd Oz en Oisans, daar konden ze een bus pakken die hen naar Bourg d'Oisans bracht, de startplek. Alles bij elkaar duurde het verschrikkelijk lang voordat ze weer terug bij de start waren. Hierdoor misten ze de start van de saamhorigheidsklim. Snel waren ze het er over eens om zelf dan maar weer naar boven te fietsen. Om 15.50 gingen ze door de tijdwaarneming heen. Volgens Erik had Lars het tot de eerste bocht erg moeilijk. Ze besloten om tot bocht 20 te gaan en daar te kijken hoe het er voor stond. Hier aangekomen was alles in Lars zijn hoofd weer recht gezet en had hij de slogan van de stichting Alpe d'Huez: opgeven is geen optie! goed voor ogen: "Pap we gaan in één keer naar boven!" Wat een topper.

Ondertussen kwam Oma van haar wandeling bij de finish. Het was ontzettend zwaar om te lopen. Toch een superprestatie voor iemand die 72 jaar is. Ze was er moe van en wilde graag een kopje koffie. Nou, dat kon geregeld worden.

Om 17.45 uur passeerden Lars en Erik voor de tweede keer de finish in Alpe d'Huez.

Deze klim was dus ook binnen de twee uur gepiept.

Ongelooflijk trots zijn we op deze jongen. Wat een doorzetter! Zo'n prestatie neerzetten en zo'n doel willen halen, terwijl hijzelf ook nog een ziekte met zich meedraagt. Wat zal er toch allemaal in dat koppie zijn omgegaan en wat gaat er nog in om. En zijn vader heeft hem toch maar mooi die twee keer begeleid!

Lars zijn missie is meer dan geslaagd. Hij heeft een geweldig bedrag opgehaald en ook nog twee keer de Alpe d'Huez opgefietst. En waarom hij dit gedaan heeft? "Nou gewoon", zegt hij, "voor al die mensen met kanker of die aan kanker zijn overleden."

Niet specifiek voor één persoon dus, maar voor iedereen! Gewoon voor het doel: Kanker moet geen dodelijke slachtoffers meer maken!

En zo is het.

Dit alles was natuurlijk niet mogelijk geweest als jullie Lars niet gesteund hadden. Wij willen daarom ook iedereen die zijn steentje heeft bijgedragen iets zeggen:

ONTZETTEND BEDANKT VOOR JULLIE STEUN EN DONATIES, WAARDOOR LARS ZIJN DROOM WERKELIJKHEID IS GEWORDEN!

Op donderdag zijn we nog weer naar boven geweest. Kijken naar al die andere Kanjers die mogelijk wel zes keer de berg op zijn gegaan.

Het was een week vol met gevoel. Fantastisch om te zien wat mensen met elkaar te weeg kunnen brengen. Kon het maar altijd zo zijn.

Nu is het afkicken van een heel jaar bezig zijn met voorbereiden.

Heel veel groeten van

Erik, Toos, Lars, Tara, Cindy en Oma